

[Aase Olesen]

på statens vegne. Det noterer vi også med tilfredshed.

Vi vil gerne beklage, at organisationernes udmeldelse har ført til en vis neddæmpning af aktiviteterne. Jeg er bange for, at det i hvert fald indtil nu har fået det samme resultat ude omkring lokalt, men vil gerne udtrykke håbet om, at det i hvert fald fra nu af ikke mere vil være tilfældet, og at man virkelig for alvor vil tage fat om de problemer, der er.

Jeg har desværre hørt om meget beklagelige eksempler, hvor man fra en kommunes side har ønsket at komme i gang med noget og derefter nærmest er blevet overfaldet af organisationerne, som sagde, at man skulle i hvert tilfælde ikke forvente, at de ville være med til noget. Derfor vil jeg godt opholde mig lidt ved organisationsledernes handlemåde i dette spørgsmål.

Jeg har tidligere sagt her fra talerstolen, og jeg vil gerne gentage det, at jeg tror ikke, at organisationslederne har handlet på en måde, der tjener Danmarks 400.000 handicappede. Der er kommet så mange forkerte oplysninger frem i radio, TV og presse, at man synes, det har gjort mere skade end gavn. Jeg har noteret mig, at formanden for De Samvirkende Invalideorganisationer i Bladet for Vanføres nytårsnummer, januar 1981, skriver:

»Det er en kendsgerning, at efter at invalideorganisationerne med Vanføreforeningen i spidsen har brugt alle kneb for at gøre offentligheden bekendt med de tåbeligheder, vore politikere havde planlagt, er resultater opnået, men langt fra tilfredsstillende.«

Det er meget rart at få at vide, at man indrømmer, at man har brugt alle kneb. Det må vi så notere os. Jeg vil gerne sige, at nogle af de kneb, man har brugt, har været at fremføre fejlagtige påstande om, hvad forligspartierne har været enige om. Langt hen på sommermånederne kørte man kampagner, hvori man påstod, at forligspartierne var blevet enige om at fratage handicappede pleje- og bistandstillæg, selv om alle i forligspartierne var enige om, at dette forslag ikke skulle fremmes. Det ses alene deraf, at allerede inden man begyndte behandlingen af forslaget, lå der en ændring af det oprindelige lovudkast fra socialministeren.

I oktober måned kan man i Vanførebladet læse, at hjælpemidler skal betales af folk med socialindkomst fra 40.000 kr., selv om

alle forligspartier har sagt på samtlige møder, tror jeg, man har været på, at dette var aldrig nogen sinde politisk vedtaget. Man havde vedtaget en besparelse, et mål, man ville nå, og i øvrigt var det ikke lovgivningsstof.

Jeg skal ikke på nogen måde anfægte organisationernes og organisationsledernes ret til at bruge de kneb, de vil, men jeg vil gerne påpege – det har jeg også påpeget over for de partier, som har benyttet sig af den samme argumentation – at det er ikke først og fremmest os herinde, der har indgået et politisk forlig, der bliver generet af det. Vi er såmænd vant til værre ting end det. De, der først og fremmest rammer, er alle de mennesker, som læser disse ting og tror, at deres ledere har ret og ved besked, og derfor bliver meget forskrækkede.

Vi har haft et udmærket eksempel her fra talerstolen i dag. Hr. Brixtofte omtalte som en af de forfærdelige konsekvenser af denne lovgivning, at nu kunne en handicappet komme til at betale en kørestol selv. Hvis der er tale om en kørestol til 20.000 kr., skal vedkommende handicappede have en socialindkomst på 529.000 kr. Jeg ved ikke, om det skal være en lønindkomst, ellers kan vi i hvert fald garantere, at han må være oppe omkring millionklassen. Er det en kørestol til 30.000 kr., skal han have en socialindkomst på 729.000 kr. Jeg synes, man skulle gå hjem og se på sin egen socialindkomst og overveje, hvor mange man tror der vil nå op på det, så de skal betale en kørestol selv.

Jeg vil gerne understrege, hvad jeg sagde før, at organisationerne naturligvis må handle, som de vil, men jeg mener, at partierne påtager sig et meget stort ansvar ved at lægge op til den kampagne, som er medvirkende til, at folk bliver mere og mere forskrækkede. Vi har en presse, der ikke er bange for at bringe den slags videre, og vi ved, at det forskrækker folk. Jeg vil nævne en enkelt ting, som blev nævnt forrige søndag i Frederiksborg Amts Avis. Formanden for Landsforeningen af Vanføre blev konfronteret med spørgsmålet, hvordan det kunne være, at man havde reageret så voldsomt, når det dog kun var de allermest velstående, man havde rørt. Han svarede:

»Vi nærer imidlertid begrundet frygt for, at det her kun er begyndelsen på en udvikling. Princippet om indtægtsafhængighed er